

[Hans Kjør.]

man vel se i øjnene, at presset i Amerika af indenrigspolitiske og økonomiske grunde vil vokse, for at Europa påtager sig en stadig større del af det europæiske forsvars forpligtelser selv.

Det er på denne baggrund, vi skal vurdere vor sikkerhedspolitik og dermed vor forsvarspolitik. Det er på denne baggrund, vi i det konservative folkeparti beklager socialdemokratiets forsvarforslag — og jeg tror, beklagelsen deles af vide kredse inden for socialdemokratiets egne rækker — som blev behandlet her i tinget i december sidste år. For det konservative folkeparti er kerne i vor sikkerhedspolitik vor tilslutning til NATO, og heri er socialdemokratiet fortsat enigt. Men for os er det derudfra vor forpligtelse at opretholde et forsvar, der opfylder troværdighedskravene til vor egen forsvarsvilje og forsvarsstyrke, både i forhold til vore alliancepartnere og i forhold til en eventuel angriber. Socialdemokratiets forslag opfylder efter vor og efter sagkyndiges vurdering ikke dette, hvorfor vi ikke alene beklager, men også undrer os over forslagets opretholdelse.

Denne folketingssamling, som nu, om ikke afsluttes, så står over for en pause til september, har endnu en gang været præget af travlt arbejde. Ud over ajourføringer er reformarbejdet, som har kendetegnet regeringsperioden, blevet suppleret og videreudbygget. Der er grund til at fremhæve, at adskillige opgaver, også betydningsfulde opgaver i denne samling som i tidligere, er løst i bred enighed. Men på væsentlige områder har afstanden været for stor. Uenigheden er nu som før i første række kommet til udtryk i den økonomiske politik og i de love, der har været berørt deraf. Regeringens økonomiske politik har været båret af en udtalt vilje til at tackle problemerne om den manglende balance i vor samfundsøkonomi for at sikre fortsat vækst og høj beskæftigelse også i årene fremover. Vi må erkende — dertil behøver jeg ingen citater — at resultaterne af den førte politik ikke endnu er slået igennem i det omfang, som vi havde håbet og forventet. Mange årsager har været medvirkende dertil, derunder også forhold, der kommer til os udefra. De internationale valutaproblemer har endnu en gang understreget den betydelige afhængighed, som et

land som Danmark selv med sin meget høje udenrigshandel befinder sig i over for forhold, som vi ikke har direkte indflydelse på. Forringelser i bytteforholdet — lad mig blot nævne de stærkt stigende priser på brændselsstoffer — har slugt ganske væsentlige dele af den forbedring, som tegnede sig.

Det formindsker imidlertid ikke vort eget ansvar for at bruge de økonomiske midler, vi har, på den rigtige måde. Disse midler er ikke og kan ikke være baseret på det, der sædvanligvis opfattes som populært. Vor opgave må være at få befolkningen til at forstå nødvendigheden af at bruge de midler, vi råder over. Vi har vist viljen til en sådan indsats. Vi har et samfund under stærk forandring; det giver mange problemer både for de offentlige opgaver, for vide kredse af erhvervene og for den enkelte. Selve det, at mange vilkår er under hurtig ændring, giver grobund for kritik, og den kritiske holdning forstærkes af de ændringer, der følger i kølvandet af reformer, som i sig selv er nødvendiggjort af de ændrede vilkår. Det er forståeligt, for det er menneskeligt. Men det bør ikke hindre os i at fortsætte, ja, i videst muligt omfang forstærke den indsats, som vi er overbevist om er nødvendig.

Nu er der jo enighed mellem partierne om, at vi i september skal mødes for at fastsætte næste års udskrivningsprocent for at få det bedst mulige grundlag for at bedømme den økonomiske udvikling. Men det skal understreges, at vi kæmper med de økonomiske problemer under en fortsat højkonjunktur. Selv om presset på arbejdsmarkedet er aftaget, har vi fortsat høj beskæftigelse. Opgaven er at forhindre en ny overophedning, fastholde den forbrugsdæmpning, som den stramme finans- og pengepolitik har tilsigtet og da også haft resultater af i de senere måneder, og at lede de frigjorte kræfter over i eksportsektoren og den konkurrerende importsektor. Vi løser jo ikke problemerne ved at fastfryse forholdene.

Vi må forstærke vor indsats over for dem, som kommer i klemme ved strukturudviklingen, som det sker såvel inden for enkelte fag som for mange selvstændige. Til lige stor gevinst for de pågældende selv som for helheden må vi gøre alt for, at denne værdifulde arbejdskraft indpasses rigtigt — værdifuld, idet det ofte drejer sig om mennesker, der